

Գրիգոր Զոհրապ

Լուսանալու դեմ

Լուսանալու դեմ գիշեր մըն է լուռ ու տխուր.
Մութ մը վճիտ, լեցուն լույսե բիծերով,
Գիշեր հստակ, համեստ իդճի մը պես, ուր
Կը գծագրվի աշխարհ՝ տարտամ գիծերով:

Այս մութը չէ այրիին քողն, այլ աղվոր
Երևնալու համար հնարված թելը նուրբ.
Ընդնշմարել միայն տրվող շղարշը՝ որ
Կը ցուցընե դեմքերն ամեն գողտր ու սուրբ:

Ես ավելի կը սիրեմ մութն այս պայծառ
Անգաղտնապահ ցորեկներու լույսերեն.
Ինչպես կնոջ համակրությունն անբարբառ
Բացե ի բաց խոստովանած իր սերեն:

1899